

heden af den Bestemmelse i § 20, at Retten skal afgjøre, hvorvidt den Anklagede kan faae yderligere Oplysninger optagne i Sagen eller ikke. Det er af det ærede Medlem yttret, at denne Bestemmelse er aldeles stemmende med Fremgangsmaaden i criminelle Sager. Dette forholder sig rigtigt; men jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at her ikke er Spørgsmaal alene om criminelle Sager, men og om civile Sager, hvilket Udvalget ogsaa nærmest har antydet derved, at det har foreslaaet Udtrykket „Forbrydelsesager“ i § 10 forandret til „offentlige Sager“. Men i civile Sager kan der jo ikke være Tvivl om, at den Anklagede maa kunne lade optage de Thingsvidner, han finder fornødne. Naturligviis kan der ikke være Spørgsmaal om, at Retten jo maa afgjøre, hvorvidt der kan gives ham Anstand til at optage saadanne Thingsvidner eller ikke.

Ordføveren: Jeg vil blot tillade mig at bemærke, at vi ved at foreslaae „Forbrydelsesager“ forandret til „offentlige Sager“ ikke have villet have nogle Sager betegnede som civile. Vi have antaget, at de ministerielle Sager saavel som de andre Sager, der høre under Rigsretten, gaae ind under Begrebet offentlige Sager, og have mere criminelle end civile Sagers Charakter, hvilket jo ogsaa ligger deri, at Retten over en Virksomhed i Henseende til Controllen med Hensyn til Sagernes Oplysning og Behandling, og at den Control, der i saa Henseende er hjemlet Retten, omfatter alle de Sager, der kunne komme under dens Behandling. Det ligger ogsaa allerede i Grundloven, at den, naar den udtaler sig angaaende Rigsrettens Virksomhed, betragter det Hele som en Tiltale, og som saadan kunde det vistnok ikke betragtes, naar man vilde henseende nogle af de omhandlede Sager under Begrebet af civile Sager.

Simony: Det forekommer mig dog, at saadanne Sager undertiden mere faae Charakteren af civile Sager end af criminelle, navnlig naar der er Spørgsmaal alene om Erstatnings-Ansvar. Det er navnlig yttret i § 14 og erkendt i Udvalgets Betænkning, at der kan være Tilfælde, hvor sige Sager ikke henhøre under criminelle Sager; det hedder nemlig i Betænkningen: „at den nævnte § i det Bæsenlige stemmer med, hvad der efter vor Lovgivning er gjældende i criminelle Sager, til hvilke Rigsretsager nærmest maae henføres, hvoraf fremgaaer, at der saaledes ikke kan være Tvivl, om der kan være Tilfælde, hvor der kan komme Sager for Rigsretten, som ikke lade sig hense under criminelle Sager.“

Orif: Men ved de Sager, hvor der vilde blive Spørgsmaal om at søge Nogen til Erstatning, maatte dette dog grunde sig paa en Overtrædelse af Loven, som altsaa var det Principielle, saa at Erstatningen her kun blev det Secundaire. Jeg skjønner ikke, der kan være Tale om, at reent civile Sager kunne være at forhandle for Rigsretten.

Wessely: Jeg skjønner ikke rettere, med Hensyn til hvad her er Tale om, end at, naar der i Grundlovens § 20 udtrykkeligt siges: „Ministrene kunne tiltales for deres Embedsførelse,“ er dermed slet ikke sagt, at det kun er i criminelle Tilfælde, at Ministrene kunne tiltales. Jeg kan meget godt tænke mig, naar der opstaaer et finantsielt Spørgsmaal med Hensyn til en Sum, som er ansat i Finantsloven, fordi der er udgivet en større Sum, end der er tilstaaet, at man da kunde søge Ministeren til Erstatning, uden at man derfor kan sige, at der er noget Criminelt i den Handling, han har foretaget.